

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **Y. Z., nar. X.**, st. příslušnost X.
t. č. v X.

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2021, č. j. KRPB-24693-45/ČJ-2021-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon pobytu cizinců“), prodloužila zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona za účelem správního vyhoštění, a to o 60 dnů do 7. 8. 2021. Žalobce byl předtím za stejným účelem dne 9. 2. 2021 zajištěn na dobu 120 dnů. Žalovaná dospěla k závěru, že důvody pro zajištění žalobce nadále trvají, neboť v součinnosti se zastupitelským úřadem země původu žalobce probíhá ověřování jeho totožnosti, po jehož skončení budou zajišťovány podklady pro realizaci správního vyhoštění.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítá, že prodloužení zajištění je nezákonné, neboť účel zajištění nemůže být naplněn. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce nevyplývá, na základě jakých skutečností se žalovaná domnívá, že v době zajištění bude žalobci vydán náhradní cestovní doklad a bude uskutečněno jeho vyhoštění. Odůvodnění prodloužení zajištění přitom musí být přesvědčivé a musí mít oporu ve spisovém materiálu. Obecné tvrzení žalované o údajné „běžné praxi“ ověřování totožnosti v afrických státech neobstojí, neboť je neověřitelné, nepodložené, a tudíž nepřezkoumatelné. Harmonogram konkrétních kroků v řízení o správním vyhoštění je sice na správních orgánech, toto řízení však musí být po celou dobu vedeno pečlivě, aktivně a svědomitě, v opačném případě není prodloužení zajištění oprávněné. Vázanost na spolupráci se zastupitelským úřadem přitom nedává žádnou představu o horizontu, v němž by mohlo k ověření totožnosti žalobce dojít. Od 9. 2. 2021 do současné doby přitom žalovaná nemá v tomto směru ze zastupitelského úřadu žádný výstup.
3. Žalobce upozorňuje na mimořádnou povahu institutu zajištění, přičemž dle judikatury nelze o zajištění rozhodnout, pokud jeho zákonný účel nebude pravděpodobně možné uskutečnit, tj. i v případě faktické nemožnosti vyhoštění v důsledku absence cestovního dokladu. I v tomto případě je také nutné zvážit mírnější opatření za stejným účelem. Nepostačuje pouhá teoretická možnost budoucího vyhoštění, tento předpoklad naopak musí být bezprostřední a okamžitý. Jelikož v nynější věci nebyl dán reálný předpoklad vyhoštění žalobce (resp. jeho reálnost nebyla dostatečně podložena), je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem i čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
4. Žalovaná dle žalobce taktéž dostatečně neprokázala, že žalobce bude mařit případný výkon správního vyhoštění a dostatečně nezvážila využití zvláštních opatření dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze zjištění žalované vyplývá, že žalobce nemá o právním řádu České republiky žádné povědomí a je zcestné mu v tomto směru cokoliv přičítat. Ani samotná nemajetnost nemůže být žalobci přičtena k tíži. Alternativou zajištění je i pobyt na adrese nahlášené policii nebo povinnost zdržovat se v místě policií určeném. Ani skutečnost, že žalobce nemá v České republice adresu pobytu, uložení zvláštních opatření nevylučuje. Jde totiž o faktickou možnost být někde ubytován, nikoliv formálně hlášenou adresu pobytu. Žalobce ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že pravidelně plnila povinnost zkoumat, zda důvody zajištění trvají, což dokazuje obsah správního spisu. Dosavadní postup ve věci ověřování totožnosti žalobce je popsán i v poslední písemnosti z Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství“) ze dne 25. 5. 2021 se závěrem, že v době původního zajištění žalobce do 8. 6. 2021 nebude možné zajistit náhradní cestovní doklad a vyhoštění žalobce uskutečnit. Jak sám žalobce ve správním řízení uvedl, v České republice nemá žádné příbuzné či vazby, je nemajetný, cílem jeho cesty je Itálie a do Maroka se v žádném případě vrátit nechce. Neskýtá tedy záruku, že neohrozí výkon správního vyhoštění a že by byl vůbec schopen případná zvláštní opatření plnit, neboť nemá dostatečnou hotovost ani není schopen zajistit si místo, kde by byl oprávněn se zdržovat. Žalovaná navrhuje, aby krajský soud žalobu odmítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zajištěn dne 9. 2. 2021 v časných ranních hodinách krátce poté, kdy přicestoval na území České republiky bez cestovního dokladu a povolení k pobytu na podvozku nákladního automobilu. Žalobce vypověděl, že si je vědom, že na zdejší území vstoupil neoprávněně, cestovní doklad i doklad totožnosti zahodil v Turecku, aby jej státy, do kterých neoprávněně vstoupí, nemohly vrátit do země původu. Chce pokračovat do Itálie, do Maroka se v žádném případě nehodlá vrátit.
9. Žalovaná žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění na 120 dnů do 8. 6. 2021. Již dne 11. 2. 2021 požádala žalovaná ředitelství o ověření totožnosti žalobce a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu. Důvody zajištění zkoumala žalovaná dne 25. 3. 2021, kdy u ředitelství telefonicky ověřila stav ověřování totožnosti. Z odpovědi ředitelství vyplývá, že zastupitelský úřad Maroka si k ověření vyžádal daktyloskopickou kartu žalobce (dle pozdějších informací se tak stalo dne 19. 3. 2021), žádost ředitelství dne 25. 3. 2021 zaslalo na Kriminalistický ústav Praha. Žalovaná poté znovu zkoumala důvody zajištění dne 7. 5. 2021 a zjistila, že daktyloskopická karta žalobce byla dne 1. 4. 2021 zaslána na zastupitelský úřad Maroka. Dne 25. 5. 2021 sdělilo ředitelství žalované, že doposud ze zastupitelského úřadu nepřišla žádná odpověď. Dne 2. 6. 2021 rozhodla žalovaná o prodloužení doby zajištění žalobce.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že přihlédla k tomu, že ze strany zastupitelského úřadu probíhá ověřování totožnosti žalobce, avšak v současné době nelze predikovat délku trvání tohoto ověřování. Zastupitelský úřad si za účelem ověření totožnosti žalobce vyžádal i upřesňující informace (daktyloskopickou kartu). Z běžné praxe je žalované známe, že v případě afrických zemí se veškeré úkony odehrávají v řádech týdnů či měsíců. Dále žalovaná přihlédla k tomu, že je nutné obstarat letenku nebo zajistit průvoz přes jiné členské státy zajistit eskortu cizince a jeho vzetí zpět ze strany dotčeného státu. Reálný předpoklad realizace vyhoštění žalobce ve stanovené době trvání zajištění existuje, neboť v tomto směru není dána žádná překážka trvalejší povahy. Veškeré úkony v rámci přípravy vyhoštění jsou nadto ztíženy situací týkající se pandemie Covid-19.

11. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, *jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
12. Podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
13. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.*
14. Jelikož právo na osobní svobodu je základním právem chráněným Úmluvou i Listinou základních práv a svobod, lze osobu zajistit pouze při splnění podmínek stanovených zákonem a odkazovanými dokumenty, tj. zejména za zákonem vymezeným účelem a po dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V případě zajištění za účelem správního vyhoštění je proto nezbytné činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Chahal proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93, § 113). Pokud takový postup nepřetržává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince pozbývá své oprávněnosti (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shiksaitov proti Slovensku*, stížnosti č. 56751/16 33762/17, § 56).
15. Dle krajského soudu je nutno v obdobných věcech rozlišovat dvě relativně samostatné otázky: 1) zda je možné rozhodnout o zajištění nebo prodloužení zajištění s ohledem na jeho předpokládaný účel (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150), tj. v nynějším případě zda nevyšly v řízení najevo takové okolnosti, v důsledku kterých nebude pravděpodobně možné vůbec správní vyhoštění uskutečnit a 2) zda je rozhodnutí o zajištění dostatečně odůvodněno stran stanovené doby zajištění a úkonů, které žalovaná hodlá v průběhu zajištění za účelem přípravy jeho realizace činit. V případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je třeba taktéž posoudit dosavadní kroky žalované z hlediska shora zmíněného požadavku náležité pečlivosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
16. K prvnímu z uvedených okruhů směřují námitky žalobce, že zákonný účel zajištění nebude pravděpodobně v jeho případě možné uskutečnit. Tyto námitky krajský soud neshledal důvodnými. Obecně platí, že pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je povinen cizince neprodleně propustit na svobodu; zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný, pokud je předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40).
17. Samotný chybějící cestovní doklad není okolností vylučující realizaci správního vyhoštění. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že cizinci by stačilo, kdyby jednoduše o svůj cestovní doklad „nějak přišel“ a stal by se tak z hlediska zajištění za účelem vyhoštění

pro příslušné státní orgány nedotknutelným (ostatně takový cíl žalobce zjevně sledoval, když dle vlastních slov za tímto účelem své doklady sám zahodil).

18. V nynějším případě se nejedná ani o situaci, kdy by vydání cestovního dokladu bylo fakticky nemožné (např. z důvodu podmínění jeho vydání aktivitou žalobce, kterou by odmítal jako v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 10. 2009, *Mikolenko proti Estonsku*, stížnost č. 10664/05), kdy by dožádaný stát cestovní doklad odmítl vydat nebo kdy by dožádaný zastupitelský úřad se správními orgány vůbec nespolupracoval. Žalovaná ani nedisponovala informací, že by zastupitelský úřad vydával cestovní doklady pouze osobám, které požádaly o dobrovolný návrat, což by se v posouzení realizovatelnosti vyhoštění muselo promítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 336/2018 – 70).
19. Naopak, jak uvádí žalovaná v napadeném rozhodnutí, zastupitelský úřad Maroka si od policie vyžádal za účelem dalšího postupu daktyloskopickou kartu žalobce. Ze samotné délky procesu ověřování totožnosti žalobce nelze bez dalšího dovodit, že se nepodaří tento cíl naplnit. Ze zjištěných skutečností ani nijak neplynou žádné indicie o případných překážkách vycestování žalobce zpět do země původu (např. hrozba vážné újmy či hrozící zásah do práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy), žalobce nic tímto směrem netvrdí ani v žalobě.
20. Krajský soud se proto dále zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti úvah žalované stran délky zajištění ve vztahu k úkonům, které je třeba v rámci přípravy vyhoštění učinit. Cizince lze dle zákona o pobytu cizinců zajistit až na 180 dnů od omezení osobní svobody, což ovšem neznamená, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze pokaždé prodlužovat až na tuto maximální dobu. Pokud policie cizince již jednou zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální doby zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Policie proto musí v rozhodnutí o prodloužení zajištění především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinila a proč nemohla vyhoštění realizovat.
21. Aby bylo možné posoudit přiměřenost doby zajištění ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, je správní orgán v odůvodnění stanovené doby zajištění povinen uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytně provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011 č. j. 1 As 93/2011 – 79). V tomto ohledu postačuje přezkoumatelná úvaha dotčeného správního orgánu. Není třeba, jak dovozuje žalobce, aby byly tyto úvahy v každém případě podloženy důkazními prostředky. Takový požadavek by ostatně zřejmě ani nebyl realizovatelný.
22. Krajský soud souhlasí se žalobcem, že odůvodnění rozhodnutí žalované nastíněným kritériím stoprocentně nevyhovuje. Dle krajského soudu je na místě do budoucna apelovat na žalovanou, aby v obdobných případech zejména přihlédla ke svým zkušenostem s konkrétním zastupitelským úřadem (zde Maroka, nikoliv paušálně afrických zemí),

časový rámec uvedla konkrétněji, než řádem týdnů či měsíců, a předpokládanou časovou náročnost vztáhla k jednotlivým úkonům, které je nutno provést, nikoliv k jejich souhrnu.

23. Zároveň se však krajský soud domnívá, že to v konkrétních okolnostech této věci nezakládá vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. Požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí žalované nelze vykládat absolutně, tj. tak že by například absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ostatně ani Nejvyšší správní soud tyto požadavky ve své rozhodovací praxi neabsolutizuje.
24. Východiskem úvah Nejvyššího správního soudu je, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, při splnění následujících předpokladů: (a) výkon správního vyhoštění je alespoň potenciálně možný, (b) žalovaná nebyla při přípravě vyhoštění pasivní, a (c) zdržení vyhoštění způsobila výlučně pasivita orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018 – 20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 Azs 3/2016 – 66, nebo ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 – 62).
25. Třebaže při prodloužení zajištění je namístě nastínit úvahy k délce zajištění co možná nejpresněji a nejkonkrétněji, za určitých podmínek vady rozhodnutí v tomto směru nezpůsobují nepřezkoumatelnost úvah žalované. Je tomu tak zejména tehdy, pokud jsou v rozhodnutí shrnuty aktuální skutkové okolnosti případu, tedy jaké kroky byly učiněny k realizaci správního vyhoštění, z rozhodnutí je seznatelné, proč původně stanovená doba zajištění nebyla dostatečná, jaké úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto měly dle zkušeností žalované trvat, a úvahy žalované mají v kontextu věci svou logiku (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7 Azs 142/2020 – 22, ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021 – 29, ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 – 25, nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 Azs 119/2020 – 20).
26. Těmito požadavkům odůvodnění napadeného rozhodnutí přes vytýkané vady ještě dostojí. Je z něj seznatelné, že důvody prodlení s uskutečněním vyhoštění jsou způsobeny tím, že žalobce se sám zbavil svého cestovního dokladu a je třeba zajistit vydání náhradního. Žalovaná není pasivní, prostřednictvím ředitelství je v kontaktu se zastupitelským úřadem Maroka, který si vyžádal za účelem ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu daktyloskopickou kartu žalobce, která mu byla v přiměřené lhůtě poskytnuta dne 1. 4. 2021. Jakkoliv lze po žalované požadovat přesnější vymezení časového rámce, je zřejmé, že časový rámec alespoň v obecnosti vymezen byl a nelze konstatovat, že úspěšná realizace správního vyhoštění by byla v době prodloužení zajištění vyloučena (a to i při zohlednění nejistoty související s pandemií nemoci Covid-19).
27. Prodlení s ověřením totožnosti je na straně dožádaného zastupitelského úřadu a nikoliv žalované. Dle Nejvyššího správního soudu pak rozhodnutí o prodloužení zajištění není nezákonné z důvodu, že žalovaná (případně ředitelství) v průběhu dvou měsíců neurgovala úřady země původu, ale čekala na odpověď zastupitelského úřadu. Lze nicméně doporučit případné urgencye žádosti, aby bylo možné např. v hraničních případech jednoznačně posoudit, zda se ze strany žalované jedná o „řádné úsilí“, případně ověřit, zda jsou úkony

směřující k vyhoštění činěny s náležitou pečlivostí (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018 – 20).

28. K poslední námitce krajský soud uvádí, že před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011 – 51, ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 11/2012 – 74, a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40).
29. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců zároveň platí, že *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
30. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobnímu tvrzení, že žalovaná dostatečně nezvážila využití zvláštních opatření dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná akcentovala zejména to, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně a bez platného cestovního dokladu, nemá na zdejším území zajištěno ubytování, nemá žádné finanční prostředky a sám se vyjádřil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nehodlá respektovat, území Evropské unie nehodlá opustit a cílem jeho cesty je Itálie. Vzhledem ke zjištěným okolnostem je tudíž zřejmé, že žalobce má v úmyslu výkon správního vyhoštění mařit, vstoupit na území jiného členského státu a pro uložení zvláštních opatření nejsou splněny podmínky také proto, že by žalobce nebyl schopen je plnit (je nemajetný a nemá se kde zdržovat). Nejde přitom pouze o formální adresu pobytu, jak naznačuje žalobce v žalobě, žalobce nemá na území České republiky kde pobývat ani fakticky. Úvahy žalované jsou v tomto směru dostatečné a přesvědčivé.
31. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobce se nejedná o situaci, při níž by ze zjištěných skutečností vyplývala nepravděpodobnost uskutečnění jeho vyhoštění. Úvahy žalované přes vytýkané vady v kontextu nynější věci ještě obstojí, žalovaná nebyla pasivní a postupovala s mírou pečlivosti, kterou judikatura Nejvyššího správního soudu hodnotí jako dostatečnou. Uložení zvláštních opatření v případě žalobce nebylo možné. Uplatněné žalobní námitky proto krajský soud shledal nedůvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 2. července 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.